

Дамян Дамянов

Завръщане

Необитаем от години свят –
Потънала във паяжини къща,
Населена със сенките на глад,
На детски сън – крилат, ала сакат –
Защо сега отново в теб се връщам?

Защо те будя пак? Защо? Нима
В теб има нещо светло, за което
Си заслужава мъката, срама
И пътя чер до твоята земя,
Останала далеч в небитието?

Бордеи. Студ. Изсмукани лица
Крещяха срещу чизми и фуражки.
Войни и дъжд. И дрипави деца,
Коиито дирят в локвите слънца,
За да не мръзнат в своя сън сирашки...

И полутъмен някакъв площад
Със името на пресветъл апостол.
И някакъв хлапак. При туй сакат,
Намислил да цери цял болен свят,
Преди сам себе си да изцери... Ах, просто

Не мога да го проумея сам!
С какво ме викаш пак, свят на тъгата?
... Човек навярно все се връща там,
отдето пръв път по света голям
е тръгнал... Просто, кръгла е земята.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8009>]